

ZARZĄDZENIE

Dnia 15 grudnia 2023 r.

1. Na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 217 z późn. zm. – dalej powoływana jako u.s.p.) odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w M. J. K., złożonego przez pełnomocnika wnioskodawcy J. D., z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku;

2. odpis zarządzenia doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy i wnioskodawcy wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 80 § 2c u.s.p. sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dostatecznie uzasadnione podejrzenie dotyczy zarówno popełnienia samego czynu, znamion tego czynu określonych przez odpowiedni przepis ustawy karnej, jak i innych warunków wskazanych w ustawie, a odnoszących się w szczególności do strony podmiotowej i stopnia społecznej szkodliwości czynu (zob. w szczególności uchwały Sądu Najwyższego z 5 lipca 2006 r., SNO 32/06, Lex nr 470200; z 16 września 2008 r., SNO 68/08, Lex nr 491427; z 27 stycznia 2009, SNO 95/08, Lex nr 737393; z 30 listopada 2020 roku, II DO 98/20, Lex nr 3092558). Za trafny należy uznać także pogląd, z treści którego wynika, iż dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, to pewien stan, w którym - w oparciu o zgromadzone dowody - można stwierdzić, że podejrzenie to jest przekonujące,

słuszne i nie budzące wątpliwości, a innymi słowy, że wersja wydarzeń zaprezentowana we wniosku o wyrażenie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej jest w wystarczającym (dostatecznym) stopniu uprawdopodobniona (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 26 lutego 2018 r., SNO 54/17, LEX nr 2511522).

W kontekście analizowanego wniosku szczególnego zaznaczenia wymaga, iż w postępowaniu delibacyjnym sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, bowiem to „rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03, Lex nr 470220; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14, Lex nr 1544217).

Obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku należy tym samym do wnioskodawcy, a wyjątkiem od tej zasady jest jedynie sytuacja, w której nie posiada on realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, a zdolnością tą dysponuje wyłącznie sąd dyscyplinarny. Podkreślić wymaga jednocześnie, iż wnioskodawca, chcąc ewentualnie przeprowadzić określone dowody w postępowaniu immunitetowym inicjowanym przez oskarżyciela subsydiarnego lub prywatnego, winien załączyć do akt sprawy (wniosku) ich kopie, które jako strona postępowania karnego ma prawo bez przeszkód pozyskać.

Wniosek jest zatem bezzasadny w stopniu oczywistym wówczas, gdy nie dołączono do niego żadnych dowodów lub wówczas, gdy przedłożone dowody nie wykazują żadnego widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec objętego wnioskiem sędziego, a który wnioskodawca chce zarzucić po uchyleniu mu immunitetu. Oczywista bezzasadność wniosku zachodzić będzie również

wówczas, gdy po jego lekturze, bez konieczności uzyskiwania i zapoznawania się z dowodami można stwierdzić, że immunitet nie powinien zostać uchylony.

Jak wynika z części motywacyjnej wniosku objęty wnioskiem sędzia miał dopuścić się przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. poprzez sporządzenie pisma datowanego na 5 października 2020 r., w którym pomówił wnioskodawcę twierdząc, iż: J. D. nie wywiązuje się ze swoich obowiązków Społecznego Inspektora Pracy, podejmowane przez niego działania szkodzą interesom pracowników Sądu Rejonowego w M., w sposób nieuzasadniony inicjuje on kontrole Państwowej Inspekcji Pracy, doprowadzając do dezorganizacji pracy w Sądzie Rejonowym w M., a nadto antagonizuje pracowników doprowadzając do powstawania bezzasadnych i szkodliwych antagonizmów. Autor wniosku wskazał przy tym, iż sędzia Sądu Rejonowego w M. J. K., korzystając ze swojej funkcji Prezesa Sądu Rejonowego w M., rozpowszechniał wskazane powyżej nieprawdziwe twierdzenia, działając publicznie wśród pracowników Sądu Rejonowego w M., Pracowników Państwowej Inspekcji Pracy, Prezesa Sądu Okręgowego w K., Kuratora Okręgowego w K., Związku Zawodowego A., Międzyzakładowej Organizacji Związkowej Kuratorów Sądowych A., agitował i zbierał podpisy pracowników Sądu Rejonowego pod wskazanym pismem na terenie Sądu Rejonowego w M., w godzinach jego pracy, narażając tym samym J. D. na utratę zaufania niezbędnego do pełnienia funkcji społecznego inspektora pracy i działając na jego szkodę.

Analiza wywiedzionego wniosku o uchylenie immunitetu formalnego prowadzi do uznania, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie nie tyle z uwagi na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez sędziego Sądu Rejonowego w M. J. K. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 212 § 1 k.k., co niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu. Samo już bowiem zestawienie warstwy dowodowej i podnoszonych we wniosku okoliczności prowadzi do odmiennej niż forsowana przez autora wniosku oceny i uniemożliwia przyznanie zasadności zawartym w nim twierdzeniom, nie pozwalając na uznanie, iż zachowanie sędziego zmierzało do pomówienia wnioskodawcy. Lektura pisma

datowanego na 5 października 2020 r., które zostało podpisane nie tylko przez sędziego objętego wnioskiem, lecz niejako zbiorowo, tj. również przez pracowników częściowo reprezentujących osoby zatrudnione w Sądzie Rejonowym w M., wskazuje, iż stanowiło wyraz inicjatywy mieszczącej się w granicach prawa do swobodnej wypowiedzi i dozwolonej krytyki. Powyższe nie zawiera tego rodzaju treści, które należałoby odczytywać jako poniżające, agresywne, czy też wulgarne, pozbawione jest również jakichkolwiek treści dotyczących cech osobistych, czy sfery życia prywatnego, mając jedynie charakter wypowiedzi opiniującej. Przedstawiona ocena działań wnioskodawcy podjęta w powyższym piśmie stanowiła wyraz działania w interesie pracowników, a nie ugodzenie bezpośrednio w dobre imię wnioskodawcy, który winien liczyć się również z krytyką swoich działań. Realizacji znamion przestępstwa zniesławienia nie sposób dostrzec również w pozostałej dokumentacji przedłożonej wraz z wnioskiem. Podkreślić natomiast należy, iż „realizowanie funkcji ochronnej przepisu art. 212 § 1 k.k. nie może prowadzić do kryminalizacji życia społecznego, którego nieodłączną cechą jest występowanie sytuacji konfliktowych, wzbudzających emocje i powodujących wyrażanie ocen zachowania. Ich negatywny odbiór przez innych uczestników życia społecznego nie zawsze musi być oceniany w kategoriach przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2022 r., II KK 39/22).

Mając na uwadze nieprzedstawienie przez wnioskodawcę jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętego wnioskiem sędziego przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., a nadto stwierdzony po lekturze wniosku brak jakichkolwiek podstaw do uchylenia immunitetu formalnego, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego w M. J. K. do odpowiedzialności karnej.

Z powyższych względów rozstrzygnięto, jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]

